

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-2 У 10947/17
Дана 23.02.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Василијевић и Вере Маринковић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из .., ..., кога заступа пуномоћник Татомир Лековић, адвокат из Крагујевца, ТЦ “Простор” 102/2-39, против туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за имовинско-правне послове Београд, ради поништаја решења број 46-00-00433/2016-13 од 19.06.2017.године, са заинтересованим лицима Републиком Србијом, коју заступа Државно правобранилаштво Одељење у Крагујевцу и градом Крагујевац, кога заступа Градско правобранилаштво града Крагујевца, у предмету враћања одузете имовине, након одржане усмене јавне расправе, у нејавној седници већа, одржаној дана 23.02.2018.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужбе СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова спора.

III УСВАЈА СЕ предлог тужиоца за ослобађање од плаћања судске таксе у предмету Управног суда I-2 У 10947/17.

Образложење

Оспореним решењем, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Агенције за реституцију Републике Србије- Подручне јединице Крагујевац број 46-022931/2014 од 04.12.2015.године, којим се одбија захтев за враћање одузете имовине, односно обештећење који је поднео тужилац, заведен под бројем 46-022931/2014, као неоснован.

У тужби поднетој овом суду, којом оспорава законитост решења туженог органа из свих законом прописаних разлога, тужилац позивајући се на члан 35. став 1. и 4. Закона о експропријацији („Службени гласник СРС“, бр. 11/68) наводи да новчану накнаду за експроприсане непокретности општина Крагујевац није никада исплатила што потврђује и потврда Градске управе за послове локалне самоуправе и опште управе Секретаријат за имовину – Одељење за имовину и имовинско-правне послове бр. III-035-960/13 од 20.08.2013.године. Како правним претходницима тужиоца није исплаћена правична накнада за експроприсану непокретност, правни претходници тужиоца су са фондом за уређивање грађевинског земљишта општине Крагујевац закључили уговор о пресељењу, којим је Б.Б. предат на коришћење једнособан стан бр. ..., површине 37,81 м² у Ул. ..., да би дана 10.09.1973.године Б.Б. у вези истог предметног стана закључио уговор о коришћењу стана са тадашњим стамбеним предузећем у Крагујевцу, а по основу горе наведеног уговора са фондом. Каснијим уговорима такође је закључивано право на коришћење стана правним следбеницима Б.Б.. Из уговора о коришћењу стана јасно се закључује да је за коришћење наведеног стана породица ... плаћала станарину општини Крагујевац и да им је у виду накнаде дата само право коришћење, а не и право својине. Стога истиче да ни у једном случају корисник експропријације није испунио своју обавезу, иако су сви услови били испуњени за потпуну примену члана 25. став 2. и 4. Закона о експропријацији, с обзиром да им је дата непокретност, односно стан на коме се итекако могло заснивати право својине у корист Б.Б. и В.В., а касније и њихових наследника.

На усменој јавној расправи пуномоћник тужиоца је остао у свему при наводима тужбе и указао да постоји још једна тужба тужиоца која је заведена у Управном суду под бројем У 10014/2017, с предлогом да суд споји поступке ради јединственог решавања или уколико нема услова за спајање предложио је да се изврши увид у комплетне списе органа који се налазе у предмету У 10014/17. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење. Тражио је трошкове спора и то за заступање на усменој јавној расправи 37.500,00 динара. Поред захтева тужбе тражио је да суд тужиоца ослободи плаћања судских такси због материјалне ситуације у породици и у прилог захтева је доставио доказе ближе наведене у записнику на јавној расправи.

На усменој јавној расправи тужилац је лично изјавио да му је поступањем органа онемогућено мирно уживање имовине по члану 8. Конвенције и да није успостављена правнична равнотежа и да нема владавине права, јер су оштећена права тужиоца и његове породице и онемогућен је да правним средствима оствари права која му припадају за предметну имовину, инсистирајући да суд унесе изјаву тужиоца да не признаје Парламент Републике Србије у сазиву који је донео закон да

после 15.02.1968.године наследници немају право да траже своју имовину или новчану накнаду, а то се односи на дискриминацију, самовољу и бахатост.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

У одговору на тужбу достављеном преко законског заступника, заинтересовано лице Република Србија је оспорила наводе тужбе из разлога што се из доказа изведених у току поступка неспорно утврђује да је наведено решење о изузимање донето на основу тада важећег Закона о експропријацији који се не налази међу прописима наведеним у тачки 1. - 41. тог члана, чијом применом је одузета предметна имовина за коју се по одредбама наведеног закона може остварити право на враћање имовине, односно обештећење, јер постојање решење којим је утврђена накнада за имовину одузету на основу прописа о експропријацији који су се примењивали након 15.02.1968.године искључује право на враћање одузете имовине, односно обештећење, у смислу члана 6. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Тужилац, при том, ничим не доказује да су донетим решењем, с обзиром на изведене доказе, угрожени његов материјални и морални интегритет. Предложила је да суд тужбу одбије.

У одговору на тужбу, достављеном преко законског заступника, заинтересовано лице град Крагујевац је оспорио наводе тужбе, истичући да су првостепени и другостепени орган правилно применили материјално право и то члан 2. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, правилно утврдили чињенично стање и правилно донели одлуку као у диспозитиву.

Испитујући оспорени акт, у смислу члана 41. Закона о управним споровима, након одржане усмене јавне расправе у смислу члана 2., члана 33. став 1., члана 34. став 2. и 38. ЗУС-а, у присуству тужиоца и његовог пуномоћника, у одсутности уредно позваних туженог органа и заинтересованих лица, на којој су изведени докази увидом и читањем списка органа достављених уз одговор туженог на тужбу, увидом у списе органа који се налазе у предмету У 10014/17, писмена достављених уз тужбу и на усменој јавној расправи, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета органа и образложења ожалбеног решења произлази да је првостепени орган решавајући по захтеву тужиоца, заведеном под бр. 46022931/2014 за враћање 1/2 одузете имовине ближе наведене у захтеву, односно обештећење, у поступку утврдио да је решењем Секретаријата за управно правне послове СО Крагујевац бр. 05-474/1197-70 од 27.01.1971.године применом Закона о експропријацији („Службени лист СФРЈ“, бр. 11/68) у корист општине Крагујевац, а ради изградње солитера од П+14+Пт извршена потпуна експропријација непокретности у КО ..., између осталог, и на кат. парцели бр. ... КО ... и то једна стамбена зграда, две шупе и вц уписане као зк. тело III у зк улошку бр. ..., означене на ситуационом плану под Б земљишно књижно сувласништво Б.Б. и В.В., обоје из ..., и да је истим решењем пренето право коришћења на земљишту означеном као кп. бр. ... са тадашњих корисника Б.Б. и В.В. и Г.Г. свих из ... на корисника општину Крагујевац. Након тога је правноснажним решењем Општинског суда у Крагујевцу Р 951/71 од

04.11.1971.године одређена накнада за експроприсане непокретности и обавезан корисник експропријације општина Крагујевац да ранијим власницима Б.Б. и В.В. обоје из ... на име правичне накнаде за експроприсане непокретности плати и то: за грађевинске објекте који се састоје од стамбених зграда, дрвене шупе, гараже, клозета и уређења дворишта, износ од 86.937,00 динара, за воћна и друга стабла и цвеће износ од 1.905,00 динара, а за земљиште означено као део кп. бр. ... у површини од 0.03,44 ха износ од 3.440,00 динара рачунајући по 1.000,00 динара по ару што чини укупну правичну накнаду у износу од 92.276,00 динара у року од 15 дана са 12% камате у случају доцње са исплатом.

На основу утврђеног чињеничног стања, а имајући у виду члан 6. став 3. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу („Службени гласник РС“, бр. 72/2011) којим је прописано да бивши власник нема право на враћање имовине, односно обештећење, у складу са овим законом за имовину одузету на основу прописа о експропријацији који су се примењивали после 15.02.1968.године, за коју је одређена накнада у новцу или другим стварима или правима, првостепени орган је ожалбеним решењем одбио захтев тужиоца.

По оцени Управног суда, код утврђеног чињеничног стања, да је имовина која је предмет захтева за враћање, односно обештећење експроприсана 1971.године применом Закона о експропријацији ("Службени лист СФРЈ", број 11/68) и да је правноснажним решењем Општинског суда у Крагујевцу Р 951/71 од 04.11.1971.године одређена накнада за експроприсане непокретности у новцу, и прописа на који су се органи позвали, правилно је тужени орган одбио жалбу тужиоца налазећи да је правилно првостепени орган одбио његов захтев за враћање одузете имовине и обештећење, правилном применом материјалног права. За своју одлуку тужени орган је дао довољне разлоге, и оценио наводе жалбе и дао разлоге због којих их сматра неоснованим, које као правилне и на закону засноване прихвата суд.

Суд је ценио наводе у тужби и на усменој јавној расправи, али је нашао да се њима не доводи у сумњу законитост оспореног решења. Посебно је ценио навод тужбе да корисник експропријације правним претходницима тужиоца није исплатио накнаду за експроприсану непокретност, али је нашао да то није од утицаја на друкчије решавање ове ствари, већ питање неизвршења решења којим је одређена накнада, може бити предмет поступка извршења.

Са изнетих разлога, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу члана 40. став 2. закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09) одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Тужилац је тражио трошкове управног спора, али с обзиром да није успео у спору, суд је на основу члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 151. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

Ценећи предлог тужиоца за ослобађање од плаћања судске таксе, вредност меродавну за наплату таксе и све доказе приложене уз предлог, Управни суд је нашао да су испуњени законом прописани услови за ослобађање од плаћања таксеног обвезника у смислу члана 10. и члана 11. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94...106/15). Из наведених разлога, Управни суд је одлучио као у ставу III диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 23.02.2018. године, I-2 У 10947/17

Записничар
Снежана Томић,с.р.

Председник већа- судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД